

Arrest

nr. 157 870 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2008 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 oktober 2009 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 19 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 10 juni 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag ongegrond. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 19 september 2011 weigerde de Raad, bij arrest nr. 66 809 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 oktober 2011 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}). Tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 16 februari 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 1 maart 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 80 469 van 27 april 2012 vernietigde de Raad de beslissing van 10 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 27 april 2012, bij arrest nr. 80 532 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 oktober 2011.

Op 22 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk daar niet voldoende was voldaan aan de identiteitsvereiste. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 23 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond nu volgens de arts-adviseur de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 12 november 2012 verwierp de Raad het ingestelde beroep tegen de beslissing van 22 mei 2012, bij arrest nr. 91 316.

Op 12 november 2012 verwierp de Raad het ingestelde beroep tegen de beslissing van 23 mei 2012, bij arrest nr. 91 317.

Op 14 maart 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.03.2012. werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ten indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds januari 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd en hierbij diverse attesten voorlegt, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en hierbij een attest voorlegt, een werkbeproeft ten voorleggen en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 10.01.2008 asiel aan in België. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 02.12.2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekende op 13.10.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos hij echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 1 jaar en 11 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij een beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dat dit beroep thans nog hangende zou zijn. Hier dient opgemerkt te worden dat het beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen werd op 27.04.2012 (arrest nr. 80532).

Verder haalt betrokkene ook nog aan dat hij een nieuwe regularisatieaanvraag gegrond op artikel 9ter heeft ingediend en dat hij thans nog hangende is. Op datum van 23.05.2012 werd er echter een negatieve beslissing genomen waarmee ook de aanvraag art. 9ter werd afgesloten."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3 Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel in de synthesememorie voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de onvoldoende motivering en van het gebrek aan wettelijk aanneembare motieven, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker voert eveneens een kennelijke schattingsfout aan.

Hij licht zijn enig middel in de synthesememorie toe als volgt:

"Voor zover:

De Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft een beslissing genomen, beschouwend dat het verzoek dat door mijn verzoekers ingediend werd niet ontvankelijk is daar er geen buitengewone omstandigheid aangehaald werd; Dat zodoende, tegenpartij gebruik maakt van haar discretionaire macht;

Terwijl :

Dat zoals hierna ontwikkeld wordt, verzoeker beschouwt dat tegenpartij een duidelijke waarderingsfout gepleegd heeft; In overweging dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gelegenheid gehad heeft te herinneren, dat in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, de waardering van de buitengewone omstandigheden waaraan deze beschikking refereert doet, een bepalend stap vormt in het examen van de aanvraag, daar zij er rechtstreeks de ontvankelijkheid in België beïnvloedt, in afwijking aan de algemene regel van invoering in het land van herkomst of van verblijf, en dit onafhankelijk van de redenen zelf waarvoor het verblijf gevraagd is; Er werd al veroordeeld in buitengewone omstandigheden dat voornoemde buitengewone omstandigheden, omstandigheden zijn die de voorlopige terugkeer in zijn land van herkomst,

om er de formaliteiten die noodzakelijk zijn om een machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk of buitengewoon moeilijk maken.

Dat het buitengewone karakter van de verzachtende omstandigheden, door de administratieve autoriteit moet voor ieder geval onderzocht worden, en dat indien deze over een brede beoordelingsmacht beschikt, ze nochtans verplicht is haar beslissing te motiveren en deze op aangepaste wijze te rechtvaardigen (in de zin o.a; van nr. 107.621, 31/03/2001; RvS nr. 120.101.)

In overweging dat men moet vermelden dat tegenpartij absoluut geen rekening gehouden heeft met de goede integratie van verzoekers op het grondgebied;

Dat in de beslissing, onderwerp van dit beroep, tegenpartij beschouwde dat het feit dat betrokkene sinds 2008 in België verblijft, dat hij het Nederlands machtig is, opleidingen zou volgen, geïntegreerd is, duurzame sociale banden zou hebben, een vriendenkring gevormd zou hebben, de Belgische gewoontes en zeden geïntegreerd zou hebben niet op zich buitengewoon is. Dat in dit geval mijn verzoeker beweert dat hij sinds 2008, op ononderbroken wijze aanwezig is op het grondgebied; In overweging, dat juist, in tegenstelling daarmee, tegenpartij zou moeten beschouwd hebben dat deze elementen een buitengewone omstandigheid vormden; Dat mijn verzoekers ook wil betonen dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische reden had ingediend, ten gevolge van zijn medische problemen.

In overweging dat tegenpartij schijnt dit element absoluut niet in overweging genomen te hebben, dat nochtans bepalend is op het stadium van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Dat kennelijk, tegenpartij de aanvraag

van mijn verzoeker vanuit deze gezichtshoek helemaal niet bekeken heeft. Dat door de beslissing te nemen, dat onderwerp is van dit beroep, zonder deze vraag meer uitvoerig te onderzoeken, tegenpartij de beschikkingen van de middelen geschonden heeft; Dat hoewel het juist is dat de duur van het verblijf of van de integratie in de Belgische samenleving op zich geen buitengewone omstandigheid vormt, die de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet kan verantwoorden, blijft het nochtans echt dat integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling, die geen familie noch kennissen in zijn land van herkomst heeft, die op de dag van de indiening van zijn aanvraag geen enge banden ermee heeft, die in België gesteund is door verenigingen en particulieren, die actief deelneemt aan het sociale leven, quod in dit geval, kan, ten gevolge daar door bewijzen dat zijn integratie in België groter is als zijn graad van integratie in zijn land van herkomst; Dat de Raad van State al beschouwd heeft dat:

«De uitvoering van de bestreden akte zou hem een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kunnen veroorzaken; dat deze ook als gevolg zou hebben al de integratie-inspanningen, die door verzoeker, gemaakt werden sinds de 8 jaren die hij in België verblijft te vernietigen (E.G., 25/05/1998, arrest nr. 73.830 ; E.G., 26/02/1998, arrestnr. 72.112) » ;

Dat bijgevolg, tegenpartij rekening moest houden met de goede integratie van verzoekers op het Belgische grondgebied, wat helemaal niet het geval was;

Dat inderdaad, tegenpartij een gestereotypeerde argumentatie gevoerd heeft, die geen rekening houdt met de vernietiging van al de integratie-inspanningen die door verzoekers gemaakt werden, in het geval van hun terugkeer in hun land van herkomst om er een aanvraag om machtiging tot verblijf op het Belgisch grondgebied in te dienen;

In overweging dat deze elementen het bestaan van buitengewone omstandigheden zal rechtvaardigen, die het aan verzoeker zal toelaten een aanvraag om machtiging tot verblijf van lange duur vanaf het Belgisch grondgebied in te dienen;

Dat dit, de nietigverklaring van de beslissing die genomen werd en aan mijn verzoeker betekend werd zal rechtvaardigen;”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de ingeroepen elementen – het lang verblijf in België, de mate van integratie, Nederlandse taallessen, cursus maatschappelijke oriëntatie, het voorleggen van een werkbelofte en getuigenverklaringen, zijnde de elementen van integratie, niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde vervolgt dat het verblijf slechts werd toegestaan in de loop van de asielpprocedure, die niet onredelijk lang heeft geduurd en die werd afgesloten door een weigering van de Raad. Ondanks de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, verkoos betrokkene hieraan geen gevolg te geven. Tot slot stipt de gemachtigde ook aan dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten door de Raad werd verworpen en dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgesloten op 23 mei 2012 met een negatieve beslissing. Al de aangehaalde elementen vormen volgens de gemachtigde geen buitengewone omstandigheden waarom verzoeker de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker meent eveneens dat er een gebrek is aan wettelijk aanneembare motieven en een duidelijke waarderingsfout zich voordoet. De Raad leest hierin een aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Daarnaast voert verzoeker eveneens het beginsel aan volgens hetwelke de administratieve overheid gehouden is te beslissen na kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak. De Raad leest hierin een aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Dit artikel luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In eerste instantie moet de Raad vaststellen dat verzoeker in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 1 maart 2012 de buitengewone omstandigheden na een theoretische uiteenzetting als volgt, heeft uitgewerkt: *“na die beginsels herinnerd te hebben,*

dient er vastgesteld te worden dat mijn verzoeker op het grondgebied nu sinds vier jaar aanwezig is; Vanaf zijn aankomst op het Belgisch grondgebied heeft mijn verzoeker, uiteraard, alle inspanningen noodzakelijk aan zijn integratie geleverd, zoals blijkt uit het dossier met stukken dat hij ter ondersteuning van de huidige aanvraag neerlegt, inhoudende attesten opgemaakt door kennissen, schoolattesten die bevestigen dat mijn verzoeker cursussen Nederlands gevolgd heeft en attesten van inschrijving. Gezien die verschillende documenten dient er vastgesteld te worden dat mijn verzoeker zich in België heeft geïntegreerd; Bijgevolg, wegens die verschillende elementen, wenst verzoeker om de huidige aanvraag tot verblijfsregularisatie om buitengewone redenen in te dienen."

Verzoeker meent thans dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn goede integratie, dat hij het Nederlands machtig is, opleidingen heeft gevolgd, geïntegreerd is, duurzame sociale banden heeft, een vriendenkring heeft gevormd, de Belgische gewoontes en zeden geïntegreerd heeft en reeds sedert 2008 ononderbroken aanwezig is. Hij meent dat deze elementen buitengewone omstandigheden vormen.

Uit de rechtspraak van de Raad van State (onder meer RvS 9 december 2009, nr. 198.769) blijkt dat *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."*, terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."*

Bijgevolg kan de Raad de gemachtigde volgen in diens motivering dat deze elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, 2 van de Vreemdelingenwet en niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. De door verzoeker aangehaalde elementen werden wel degelijk in rekening gebracht doch verklaren niet waarom het voor hem buitengewoon moeilijk zou zijn diens aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat al de integratie-inspanningen die hij heeft gemaakt, worden vernietigd. Hij erkent eveneens dat de duur van het verblijf en de integratie op zich geen buitengewone omstandigheid vormen, doch meent dat de integratie wel al werd beschouwd als element dat de terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk maakt. De Raad merkt vooreerst op dat de rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst, zeer oude rechtspraak betreft en dat de zaak waaruit verzoeker citeert een beslissing betrof die kennelijk op een verkeerd feitelijk motief was gestoeld, met name werd door de gemachtigde gesteld dat die verzoekende partij het land had verlaten en daardoor geen 8 jaar ononderbroken verblijf kon voorleggen, wat niet correct bleek te zijn. *In casu* kan de Raad geen dergelijke verkeerde feitenvaststelling weerhouden en verbleef verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing ook nog geen 8 jaar ononderbroken op het grondgebied. Verzoeker verklaart niet waarom een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland teneinde zijn aanvraag conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen, effectief als gevolg zou hebben dat zijn integratie-inspanningen zouden vernietigd worden.

Verzoeker wijst evenwel ook op zijn medische problemen, hetgeen conform de voormelde rechtspraak van de Raad van State eventueel wel een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken. Hij meent dat de gemachtigde dit element absoluut niet in overweging zou genomen hebben. Echter, vooreerst moet de Raad vaststellen dat verzoeker zijn medische situatie zelf in de aanvraag niet als een buitengewone omstandigheid had ingeroepen. Hij had enkel in het *"relaas van de feiten en retroakten van de administratieve toestand van mijn verzoeker"* gewezen op een hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Desalniettemin heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing daaromtrent wel gemotiveerd dat de aanvraag niet langer hangend was, maar dat de gemachtigde op 23 mei 2012 een negatieve beslissing had genomen. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd overigens verworpen door de Raad bij arrest nr. 91 317 van 12 november 2012. De Raad kan dan ook niet volgen dat dit element absoluut niet in overweging zou genomen zijn of dat de gemachtigde de aanvraag niet vanuit dit gezichtspunt zou bekeken hebben.

De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, die hij incorrect heeft beoordeeld en of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen, noch dat hij onzorgvuldig is te werk gegaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen. Een duidelijke waarderingsfout blijkt niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES